

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

S FRANTIŠKÁNY
ZA PAPEŽEM

Pout' na
Vranov

Deset vyznání

Farní pout'
do
Izraele III.

Topení prasat

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Jiří, Václav Müller,
Pavla Oujezdská, Martina
Grůzová, Lucie Grůzová,
Kája Krejčí, Jirka Sluka,
mládežníci

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo o. Jiřího
- 2 Co můžeme zažít
Kristus je skála
Farní spolča
Farní pouť - 3. část
- 3 Svatá zem
- 5 S františkány za papežem
- 7 Žehnání školáčkům
- 8 Setkání maminek s dětmi
Topení prasat
- 9 Deset vyznání
- 10 Sto let básníka
- 11 Josef II.

Slovo redaktorů

Milí farníci,

V tomto čísle přinášíme poslední kapitolu o Svaté zemi a také vás chceme navnadit na farní společenství a farní výlet, který proběhne již příští sobotu!

Přejeme vám krásný a prosluněný říjen

Vaši redaktoři
Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo o. Jiřího

Milí farníci.

Pro mnohé z nás platí školní rok pro měření času mnohem víc než ten kalendářní. Už po pár týdnech od mnoha z vás slyším, jak ubylo volných chvil, v jaké žijete zátěži a jak nestíháte důležité záležitosti. Bohužel (v původním významu „buď Bohu žalováno“) často takovou situaci jako první schytá modlitba. Jenže křesťan bez modlitby je jako plíce bez vzduchu. Kde chybí setkání s Pánem, obvykle chybí i láska, pokoj, porozumění,... Co je křesťan bez svého Boha? Kam směřuje? Myslím, že to byl svatý farář arský, který se ptával sedláků spěchajících v neděli na pole: „Kam tak rychle? Do pekla, do pekla?“ Nechceme se strašit a to jistě neměl v úmyslu ani zmiňovaný světec, ale měli bychom vzít vážně otázku životní orientace. Aby se z našich dnů nestal spěch nebo námaha, kde už není jasné, k jakému cíli a pro koho se to všechno dělá. Abychom na otázku „Kam tak spěcháš“ měli rozumnější odpověď než „Nevím“.

Vypráví se příběh, ve kterém si zámožnější Židé nechávali v noci hlídat své pozemky. Nějaký rabín šel pozdě večer na procházku. Když potkal jednoho z hlídačů, zeptal se ho: „Pro koho tady chodíš?“. Ten mu odpověděl a zeptal se ho také: „A vy, rabi, pro koho tu chodíte?“. Silná otázka, na kterou bez modlitby těžko dáme pravdivou a smysluplnou odpověď.

A tak vás prosím, abyste se modlili rádi, vyhradili setkání s Bohem dobrý čas a třeba si o modlitbě i něco přečetli. To všechno s důvěrou, že Bůh o vás stojí, zná vaše těžkosti a právě proto chce, abyste v nich nezůstávali sami.

V modlitbě s vámi

o. Jiří

Co můžeme zažít?

16.10. Farní výlet! Určitě se přidejte!

30.10. Mše sv. v 9.45

Hudba při mši:

František PICKA (1873-1918) MISSA BREVIS C-dur op.43, O,
SALUTARIS HOSTIA op. 31 č.3

Zdeněk HATINA (1941) ZDRÁVAS KRÁLOVNO op. 22 č. 1

20.11. Mše sv. v 9:45

Slavnost Ježíše Krista Krále

Václav Emanuel HORÁK (1800-1871) MISSA QUINTA B-dur

Georg Fridrich HÄNDEL (1685-1759) LARGO (modlitba)

Stanislav MACH (1906-1975) KRISTU KRÁLI op. 27 č. 2

František SUCHÝ (1886-1932) HYMNUS D-dur op. 273 č. 2

Jan KUNC (1883-1976) KRISTUS VÍTĚZÍ

Další informace:

Každé úterý v 18:00 mše sv. pro děti

Každý čtvrtek v 18:00 mše sv. pro mládež

Každý pátek od 17:00 výstav Nejsvětější svátost

Farní spolča

Hledáte společenství, kde si můžete popovídat o víře, starostech a také si rozšířit obzory v křesťanské nauce?

V naší farnosti probíhají tato a srdečně vás k sobě zvou:

- **Pobírmo** - pondělí 19:00 na faře
- **Děvčata** - úterý 16:30 na faře
- **Ministranti** - úterý 17:00 v kostele na galerii
- **Středeční společenství** - čtvrtek 19:00 na faře
- **Rodiny** - středa 20:00 schází se po rodinách
- **Mládež** - čtvrtek 19:00 na faře
- **Pátečníáci** - Pátek 19:00 na faře
- **Katechumeni I** - úterý 16:30 na faře
- **Katechumeni II** - čtvrtek 16:30 na faře
- **Bířmo** - pondělí 19:00 na faře

Kristus je skála

(Iz 25, 6 10a)

Skála přitahuje,
nadšení ve mně budí.
Nehledám prošlapané stezky,
ani kořínků vyrážejících z puklin
se nepodržím.

Zastihneli mne noc,
přijde-li bouře,
kvapem nesestoupím.

Přimknu se ke skále
a čekám,
přitisknu ruce i nohy,
jako přibitá jsem.

A Ježíš VOLÁ:

„Učte se od pána domu.“

Stavte na nové skále dějin.

Srostlá s živým kamenem,
stávám se skálou.

Říkám: Bůh je navždy skála
mého srdce!

Mé štěstí je být nablízku Bohu!

Duše! Usídlíte se jako holubice,
holubice v rozsedlinách skály:

v probodeném boku Krista.
Položte CREDO na kámen
úhelný.

Svět pomíjí a s ním i jeho
žádost.

Kdo však koná, co chce Bůh,
zůstává navěky.

Farní pout' do Izraele, - 3. část

4. DEN - 18.3. Betánie, Kumrán, Masada, Mrtvé moře, Jericho

Den bohatý na zážitky jsme zahájili velmi brzy. Po vydatné snídani nás už v sedm hodin čekala okružní cesta kolem celého Jeruzaléma do Betánie místa, kde bydlel Ježíšův přítel Lazar se svými sestrami. Betánie leží na východním svahu Olivové hory, 2,7 km od Jeruzaléma, nyní je vlastně součástí města. „Okružnost“ naší cesty a tím pádem také náš brzký budíček způsobila nechvalně známá zeď, oddělující izraelské území od palestinských. V tomto případě byla zeď postavená doslova přes silnici vedoucí žadaným směrem. Betánie se nyní nachází na palestinském území. Okružní cesta měla ale své výhody bylo možné se znovu zadívat na známé panorama Jeruzaléma s Olivovou horou, chrámovým návrším a údolím potoka Cedron. Po jarních deštích se všude zelenala tráva. U Lazara v Betánii byla sloužena mše svatá, tento den tematicky za naše zemřelé. Kostel, postavený v roce 1952-1953 na zříceninách předchozích tří chrámů, je obklopený krásnou zahradou, kde kvetly růže a rozmarýna. Celek na mě působil opravdu jako oáza v jinak dost špinavé palestinské

▶▶▶ čtvrti a dokresloval jednak atmosféru místa, kam Ježíš rád přicházel za svými přáteli, a také byl pro mě jakýmsi symbolem naděje v nový život pro „moje“ zemřelý. „Ego sum Resurrectio et Vita“, říká náš Pán.

Z Betánie jsme se vydali po prudce se svažující dálnici směrem na východ. Naším dalším dnešním cílem měl být Kumrán, ležící u Mrtvého moře. Udivilo mne, jak rychle se ztratila jarně zelená krajina s prosvítajícími bílými skálami na vršcích a temněji hnědými až červenými políčky v údolích ve žlutě šedé pustině Judské pouště. Po jarních deštích ovšem i tady zatím rostou chomáčky trávy a keříků, než je za pár týdnů spálí slunce. Judská poušť je kamenitá a kopce vysoké nikdy předtím jsem nic takového neviděla. V údolích schované stany a domečky beduínů vypadají jako dětské hračky. Podařilo se nám zahlédnout i pastýře se stádem ovcí celá scéna vypadala přesně jak z Ježíšových podobenství pastýř šel před stádem a ovečky spořádaně za ním. Beduínští pastýři takto s ovce nachodí po Judských horách často až 40 km denně. Ovce zde spásají řídkou travu a cestičky, které vyryla jejich ostrá kopýtka, pokrývají hory jako pavučina.

Dálnice od Jeruzaléma na východ k Mrtvému moři musí překonat převýšení z plus 780 m n.m. do minus 400 m n.m., tedy něco kolem 1.100 výškových metrů. Abychom mohli zažít alespoň na chvíli atmosféru pouště, zastavil autobus na pomyslné „nule“ na místě s nadmořskou výškou 0 m n.m. Podivila jsem se, jak je poušť tichá a jak podivně tiší jsou i moji spolupoutníci. Protože po nastoupení do autobusu ticho pokračovalo, pochopila jsem, že se něco stalo s mým sluchovým orgánem. Fatálně mi zalehlo v uších, protože sestup, či spíše sešup po dálnici byl velmi rychlý. Usilovným žvýkáním byl tento problém v Kumránu naštěstí vyřešen. Cesta do Kumránu vede od křižovatky, ze které už je vidět Mrtvé moře, dále k jihu. Po pravé straně se tyčí vysoké skály pouště a pod nimi je vyschlá krajina, tu a tam zpestřená palmovými plantážemi nebo zbytky zelené vegetace v úzkých průvách, které za sebou zanechaly jarní deště. Po levé straně se objevuje hladina Mrtvého moře. Je zde až hmatatelně patrná jedna prostá pravda bez vody není život. Půda zde je úrodná, zavlažovaná pole se vesele zelenají. Všude jinde bez vody je šedo a pusto.

Kumrán je místo, kde v roce 1947 našel beduínský pastýř při hledání zatoulané ovce nádoby se svitky rukopisů z období 2. jeruzalémského chrámu. Nejcenější je ten, který obsahuje texty Izaiášova proroctví. Badatelé potom na tomto území odkryli pozůstatky obydlí členů komunity Esénů. Nyní je zde památková rezervace. V podzemí, kde je muzeum svitků, jsme zhlédli hraný dokument o způsobu života v komunitě Esénů a pak už vyšli na povrch, podívat se na archeologické vykopávky. Více než data a historická fakta mne zde zaujala zavalující obrovitost hor a pouště a to jsme byli jen na jejím kraji. Představovala jsem si, jak v takové pustině mohl žít a přežít Jan Křtitel skoro celý život a pak i Ježíš čtyřicet dní...

Z Kumránu nás silnice vedla dál na jih po okraji pouště naším dalším cílem měla být Masada. Mrtvé moře po naší levé ▶▶▶

Svatá zem

Tam na skále odpočívá,
svatá zem,
po životě Pána zisku chtivá,
drsná zem.
Kde roste nyní tráva,
svatá zem,
chodila moje láska pravá,
Boží zem.
Maria, slunceskvoucí kráska,
svatá zem,
i jí zdobí čelo vráska,
Betlémská zem.
A v místě narození stojí
chrám,
svatá zem,
v těžké hodině chvíle nastala
tam,
života zem.
Dívka z Nazareta byla
i v Káně,
svatá zem,
držena chlapcem za ruku
i za její rámě,
Snoubenců zem.
Dál kráčela s Dvanácti
odhodlaně,
svatá zem,
jak Ráchel trpělivá, sevřená
v dlaně,
odvážná zem.
U vrcholu historie, na
Golgotě,
svatá zem,
vtažená Bohem Kalvárie,
ve vykoupení nótě,
požehnaná zem.
Ve třídenním postu
a ve vězení,
svatá zem,
ožil život za kuropění,
vzkříšená zem.
A dál v chlebě Beránek se
skrývá,
svatá zem,
tam u hrobu tě čeká, na tebe
se dívá,
Jeho zem.
Ach, kolik času ti ještě
zbývá,
svatá zem,
věř, že plamen lásky více se
rozhořívá, Naše zem.

▶▶▶ straně zářilo nádherně modrou vodou se sněhobíle (lépe by bylo říci „solobíle“) orámovanými břehy. V poušti se tu a tam zazelenaly ostrůvky života v podobě palmových plantáží nebo keřků a trávy v pomalu vysychajících korytech potoků. Uviděli jsme i jednoho zástupce pouštní fauny - vzácného kozorožce.

Masada je vrch, vypínající se strmě do výšky 600 m nad hladinou Mrtvého moře. Leží jen asi 4 km od jeho západního břehu. Na vrcholu kopce se na ploše 8 hektarů rozkládá skalní pevnost Masada, postavená Hasmoneovci v polovině 2. století př. Kr. a značně rozšířená Herodem Velikým o sto let později. Od okolního řetězce hor tento kopec oddělují hluboké a strmé průsmyky. Působí opravdu nedobytně. S pevností Masada je spojena jedna z nejdramatičtějších kapitol historie židovského národa. Poté, co v roce 70 n.l. dobyly římské legie celou Palestinu a zničily jeruzalémský chrám, stáhly se zbytky Zélotů právě do pevnosti Masada. Tuto pevnost pak Zéloti bránili téměř tři roky. Žilo zde údajně 967 obyvatel včetně žen a dětí a bojovali proti čtyřicetinasobné přesile. Římané se nakonec rozhodli navrší obrovitý val přes jeden z průsmyků a po tomto valu pevnost dobýt. Dodnes tudy vede jedna z přístupových cest. Obránci, když viděli, že konec je nevyhnutelný, se raději rozhodli spáchat hromadnou sebevraždu, než padnout do rukou Římanů. Z tragické události se zachránily dvě ženy a pět dětí, jak to popisuje Josef Flavius v knize Židovská válka. Obránci Masady jsou dodnes pro Židy symbolem hrdinství a odvahy při volbě otroctví nebo smrti. Chodí sem výpravy školních dětí a izraelští vojáci zde skládají svou přísahu.

Naše skupina poutníků to s dobýváním pevnosti měla jednodušší než římské legie. Po zhlédnutí sugestivního hraného dokumentu jsme se nalodili do kabiny obrovské lanovky, která vypadala jako autobus, a ta nás nahoru vynesla bez námahy. Cestovala jsem davem namáčknutá na předním skle kabiny a zážitek byl téměř adrenalinový - výšky miluju, ale hloubky, ty mne trochu děsí... Z vrcholové plošiny je nádherný rozhled. Na jedné straně je vidět postupně vysychající Mrtvé moře, na druhé straně kopcovitá poušť. Těsně u úpatí kopce jsou z navršených kamenů naznačeny pozice římských legií. Přestože byly na pevnosti stovky lidí, podařilo se mi nacházet další a další opuštěná místa s rozhledem, kde byl slyšet jen vítr. V myšlenkách se mi stále vracela slova 59. žalmu: „Hospodin je přece hrad můj nedobytný, Bůh můj milosrdný.“ A odjinud: „Ještě jste proti hříchu nekladli odpor až do krve...“ A slova ze Zjevení sv. Jana: „Nemilovali svůj život natolik, aby se zalekli smrti.“ Masada, pro některé symbol statečnosti, pro jiné fanatismu, se pro mne stala symbolem duchovního boje. I na pevnost mého srdce útočí protivník a můžu si připadat jako na holém, vyschlém, opuštěném kamenitém vrchu. Ale Bůh je silnější a ďábel nemá lanovku...

Po Masadě následovalo osvěžení v podobě všemi očekávaného koupání v Mrtvém moři. Podobně jako s dalšími zážitky z Izraele - slovní popis je nedostatečný, je třeba si to zkusit na vlastní kůži. Průzračně modrá voda se svou konzistencí podobá oleji. Kameny pokryté solí píchají do nohou. Plavete jako korková zátka. Pokud se rozhodnete pro pohyb vpřed pomocí rukou, trčí vám „lodní zád“ nedůstojně vzhůru. Při pokusu si přece jen trochu zaplavat na volné hladině jsem byla potupně obviněna z nelegálního přechodu hranic do Jordánska a zahrnuta do houfu. Zbytek času jsem tedy věnovala procesu odsolování. Dostat se po strmém píchajícím břehu k jediné zadarmo fungující sprše, pokusit se před zraky ostatních lidí ve frontě odsolit si pokud možno všechny části těla = zábava na půl odpoledne. Jak tuto záležitost zvládla muslimská žena, koupající se v nasyceném solném roztoku oblečená celá od hlavy až k patě, to je mi dodnes záhadou. Zbyteček času jsem už raději věnovala procházce po poušti a sbíráním slaných kamínků na břehu moře. Některým šikovným jedincům se dařilo házet žabky skoro až do Jordánska.

Naše další cesta směřovala podél břehu moře zpátky na sever, do města Jericho. Bílá linka pobřeží a modrá hladina vody spolu se zelenou vegetací všude tam, kde se po deštích udržela jezírka sladké vody, nás doprovázely až tam, kde u Jericha vtéká do moře řeka Jordán jako jeho jediný přítok. ▶▶▶

▶▶▶ V Jerichu se u silnice ukazuje strom, o kterém průvodci tvrdí, že je to Zacheův šplhací fíkovník. (Viz Lk 19, 1-10) S mým manželem jsme tomu moc nevěřili, protože fíkovník známe od dědečka ze zahrádky - má úplně jiné listy a hlavně na fotografii stromu z Jericha jsme při zvětšení našli zelené plody, které velmi připomínaly moruši. (Moruše je plod, který vypadá jako shluk bobulek, jako hodně přerostlá malina nebo ošklivě vypasený bílý či červený červ. Fík naproti tomu je krásná hladká zelenofialová hruštička.) Ekumenický překlad Bible nám dal na souřadnicích Lk 19,4 hned v autobuse za pravdu byla to moruše. Jenže ouha!

Po návratu do Brna jsme zjistili, že liturgický překlad Nového zákona spolu s Jeruzalémskou Biblií poslaly Zechea vyšplhat skutečně na fíkovník. A podle anglického překladu Bible King James Version lezl Zacheus jako opička dokonce ještě po něčem jiném. Doslova takto: „End he ran before, and climbed up into a sycomore tree tu see him: for he was too pass that way.“(Lk19,4)

Tato dendrologicko - biblická záhada nám dlouho nedávala spát, až jsme nakonec, hlavně kvůli nutnosti už konečně napsat článek o pouti do farního časopisu, provedli noční internetový výzkum a vyzkoumali toto: V řeckém textu je na souřadnicích Lk 19,4 uveden strom sykomora. Syk znamená řecky fík a moron zase moruše. Pár populárně vědeckých článků nás ujistilo o tom, že moruše i fíkovník patří do stejné čeledi morušovníkovitých. Strom sykomora se latinsky řekne Ficus sycomorus L., což do češtiny přeloženo znamená podle různých verzí moruše fíková, fíkovník morušovitý i smokvoň egyptská.

A strom, který stojí u našeho dědečka na kompostu a rostou na něm pravé a nefalšované štavnaté fíky, co vypadají jako hruštičky a ne jako vypasení červíci, je fíkovník smokvoň, čili Ficus carica L. Závěr, který z toho plyne jestli chcete vědět, kam že to vylezl Zacheus v 19. kapitole evangelia podle sv. Lukáše, nezbyvá vám nic jiného než jet do Jericha a přesvědčit se na vlastní oči.

Od Zacheova šplhacího stromu nás autobus zavezl na malé parkoviště, odkud byla vidět hora Qarantal, Ježíšova Hora pokušení (Mt 4, 1 - 9). Asi v polovině její výšky přilepený na skále je nyní malý pravoslavný klášter, ke kterému jezdí lanovka. Pod Horou pokušení jsme měli ale na rozjímání jen malou chvíli. Blížil se večer, v Izraeli se stmívá naráz, jako když zhasnete žárovku, takže po nákupech v centru Jericha se zase ozval autobusem známý hlas našeho průvodce: „Sme všecí?!“ Plní zážitků, řádně prosolení a unavení jsme doputovali vzhůru do Betléma, na dobrou večer a do svých postelí. Tentokrát tak zmožení, že ani nebyla síla na jinak pravidelnou betlémskou večerní modlitební procházku.

S františkány za papežem

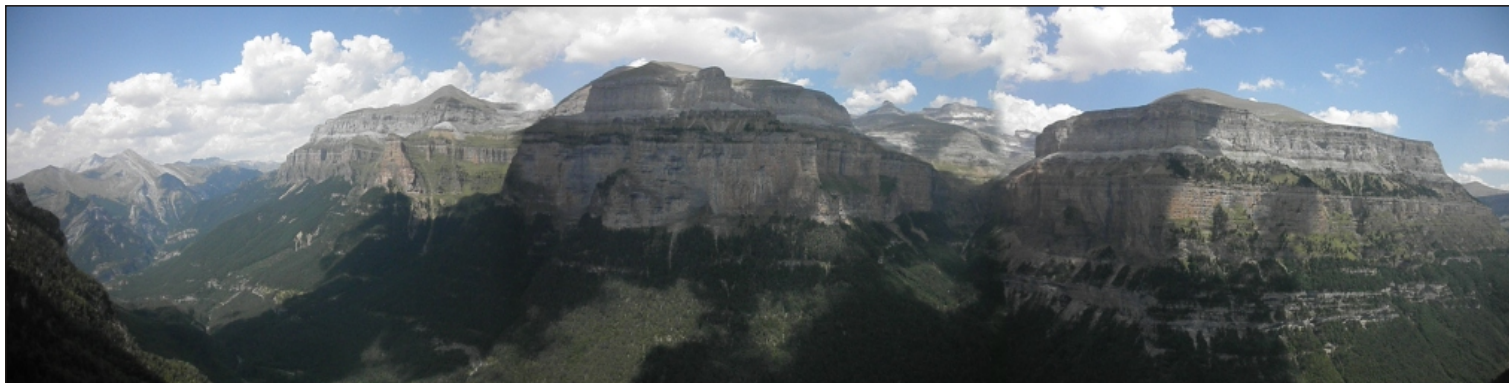
Koncem srpna jsme se zúčastnili světového setkání mládeže v Madridu. Bylo nás šest odvážných, kteří se rozhodli vydat s františkány z husovické farnosti. Ti vypravili do Madridu dva autobusy, jeden čistě brněnský a druhý s mládežníky z různých koutů republiky. Náš program byl oproti oficiálnímu odlišný. Většina českých poutníků strávila první týden ve španělské Tarragoně a druhý týden v Madridu. Pro nás však františkáni připravili poznávací cestu přes Francii a Pyreneje, která vyvrcholila třemi závěrečnými dny světového setkání. ▶▶▶

►►► V neděli 14. 8. jsme vyrazili z Brna směrem k česko-německým hranicím, kde jsme se potkali s druhým autobusem „Pražáků“. Vezla nás přepravní firma Jaroslav Hnát, což vedlo k rychlému vymyšlení přezdívek pro oba autobusy. Pro náš brněnský autobus modré barvy bylo použito kódové označení modrý hnát a Pražáci se vezli bílým hnátem.

Po probdělé noci jsme dorazili do trapistického kláštera Sept-Fons, který leží severozápadně od Lyonu. Dorazili jsme během právě probíhající bohoslužby, po které následovala beseda s jedním z bratrů pocházejícím z Čech. Ten nám přiblížil život v klášteře a pozval nás na „malé“ pohoštění. Původně nám byla slíbena pouze polévka, ale nakonec se stoly prohýbaly pod nejrůznějšími pochoutkami. S plnými žaludky jsme vyrazili do městečka Brive-La-Gaillarde, kde jsme strávili první noc v poloze ležmo.

Třetí den jsme měli na programu návštěvu známého mariánského poutního místa v Lurdech. Každý využil volného času podle svého, většina z nás obešla místní baziliky, zašla k jeskyni, kde se zjevila Panna Maria Bernadettě, někteří se prošli kolem řeky a napustili si lurdskou vodu (pochopitelně ne z řeky). Ve dvě hodiny odpoledne jsme měli domluvenou mši v kryptě, která se nachází pod bazilikou Neposkvrněného početí a zároveň nad Růžencovou bazilikou. Na zpáteční cestě jsme měli možnost vidět Pannu Marii velice netradičně na hrnku, na bryndáku, jako láhev se šroubovací korunkou. Z jednoho obchodu na nás Panna Maria svítila neonovými barvami, což naše řidiče znejistilo natolik, že jsme se málem stali aktéry dopravní nehody. Z Lurd jsme vyrazili na několikahodinovou cestu přes pyrenejské serpentiny, kde bylo špatně i těm nejotrlejším a to zejména při pohledu do údolí. Zde měli „výhodu“ ti, kteří seděli u oken. Ti neviděli ani okraj silnice a ani svodidla a tak měli celou dobu pocit, že se vznášíme. Těsně před setměním jsme dorazili do kempu San Anton a postavili stany.

Ráno po probuzení jsme měli krásný výhled na pyrenejské štíty. Představa, že po nich budeme za chvíli šplhat, nám sice podlomila kolena, ale odvážně jsme se vydali na výlet do národního parku Ordesa y Monte Perdido. Zde se utvořily tři skupiny rozdělené podle náročnosti trasy lehká, střední a těžká. Lehká by se dala přirovnat k nedělní procházce, střední vedla kolem řeky k překrásným kaskádovitým vodopádům. Těžká k nim došla také, ale jinou trasou, která začínala smrtelným stoupáním a vyvrcholila nádherným pohledem na střední a lehkou skupinu kráčejí v údolí. Večer jsme se všichni, opravdu všichni, jak bylo zjištěno četným přepočítáváním, vrátili do kempu.

Pak nastal 18. srpen „Den vzpoury“. Původně jsme měli už v poledne vyrazit do Madridu, ale ráno jsme se dozvěděli, že vlivem organizačních omylů s námi v Madridu nepočítají. Bylo rozhodnuto, že pojedeme do Ávily a z ní se přesuneme přímo na letiště, kde proběhne závěrečná bohoslužba. Tento návrh většinu z nás znepokojil a v pohnuté atmosféře jsme se vydali na dopolední bohoslužbu v Torle. Po ní se uskutečnilo demokratické hlasování o možnosti nočního přejezdu do Madridu. Tento návrh podporovala většina, a tak jsme ho přednesli hlavnímu organizátorovi Bonaventurovi. Kolem jedné hodiny byl náš návrh schválen, a proto jsme se museli v rychlosti naobědvat, sbalit všechny svoje věci a odnést je do autobusu. Večer jsme vyjeli směr Madrid a na cestě ještě udělali půlnoční přestávku ve městě Zaragoza. Brzy ráno jsme přijeli do českého centra v Madridu, kde jsme se ještě krátce dospali.

Náš první den v Madridu začal mší, po které jsme toužebně čekali na poutnické batůžky, které mimo jiné obsahovaly i potřebnou jízdenku na zdejší MHD. Odpoledne jsme se dočkali a vyrazili do ulic, každý za svým cílem. Naši kluci vyrazili na stadion Realu Madrid a holky se vydaly do galerie Prado a na prohlídku zdejších památek. Večerní křížovou cestu jsme pak prožili společně. ►►►

►►► Noc jsme strávili opět v českém centru ve spacácích na školním hřišti.

V sobotu ráno jsme se opět rozdělili, tentokrát na dvě skupiny. Jedna šla na bohoslužbu v českém centru a odtud pěšky

až na letiště Cuatro Vientos, zatímco druhá skupina se svezla metrem do blízkosti letiště, kde vyhledala na pár hodin stinné místo mezi paneláky. Zde byla také slavena mše svatá, které přihlíželi místní obyvatelé. Ti nás pohostili ze svých zásob vodou a zákusky a nabídli možnost sprchy a záchodu u nich doma. Pak jsme se odebrali na letiště, kde se obě skupiny potkaly. Vlivem španělských organizačních zmatků jsme se nedostali do svého sektoru, a tak jsme zakotvili úplně vzadu u plotu. Výhodou bylo, že jsme měli blízko záchody, nevýhodou, že jsme neměli ideální výhled. Celé odpoledne jsme prosili o vodu a přáli si,

aby se za ni modlili i doma v Česku. K večeru bylo poznat, že modlitby byly vyslyšeny. V Madridu, kde prší třikrát do roka a kde není třeba se deště obávat, jsme se stali svědky „hurikánu“, který předčil všechny naše představy. Cuatro Vientos znamená v překladu Čtyři větry. Ten jediný, který přišel, přerušil vigilií, zlikvidoval stany, odnesl papežovi čepičku a nás přinutil krčit se pod pláštěnkami a plachtami všeho druhu. Za půl hodiny bylo po dešti a my jsme se uložili do spacáků, které jsme sdíleli s kobylkami a obřimi mravenci. Do neděle jsme se probudili s informací, že se při mši nebude podávat svaté přijímání, což nás zarmoutilo, ale nezabránilo nám to prožít co možná nejlépe dopolední mši se Svatým otcem. Ihned po požehnání jsme vyrazili k autobusu. Drželi jsme se za batohy a doufali, že se neztratíme v tisícíhlavém davu. Cesta proběhla bez problému, za dvě hodiny už jsme seděli v autobusu a odjížděli směrem k Atlantiku. V přístavním městě San Sebastian jsme v rekordním čase otestovali teplotu Biskajského zálivu a vydali se na noční přejezd do Paříže.

Město nad Seinou jsme si nejprve prohlédli z výšin Eiffelovy věže. Při čekání na výtah ve druhém patře nás polekal zvuk přeřezávaného kovu. Ale ani po našem výstupu nahoru se dominanta Paříže nezřítla. V nejvyšším patře nás čekal úchvatný pohled na francouzské hlavní město. Po bezpečném návratu dolů jsme se vydali směrem k chrámu Notre Dame. Jelikož jsme neměli mapu, prohlédli jsme si uličky Paříže opravdu důkladně. Pouť jsme zakončili bohoslužbou v arménském kostele. K večeru jsme se vydali na cestu autobusem domů.

Přes některé nedostatky v nás pouť zanechala spoustu kvalitních duchovních i světských zážitků ve společenství známých i nově získaných kamarádů.

Žehnání školákům

Dne 4.9.2011 proběhlo žehnání školákům. Před oltářem se objevila spousta aktovek, některé byly plné učebnic, aby se učivo s Duchem svatým lépe dostávalo do hlavy, v jiných byly schovány také mobily, aby na ně chodily jen dobré smsky.

O vigilií se také uskutečnila první katecheze, kde se diskutovalo na složité téma. „Jaktože když jsou tři, může být Pán Ježíš uprostřed?“ zajímalo jednoho zvědavého chlapce. „Pán je v srdci každého, proto může být uprostřed všech zároveň.“ Vysvětlila pohotově katechetka.

Po mši se před kostelem hrál aktovkový fotbal, hodnotila se tíha aktovek a prohlížel se jejich obsah. Všem školákům i jejich rodičům přejeme úspěšný a požehnaný školní rok!!!

HAMBAK

Setkání maminek s dětmi - Pout' na Vranov

Pro první poprázdninové setkání maminek s dětmi jsme naplánovaly společnou pout' na Vranov u Brna, kde se 8.9. v 11 hodin na svátek Narození Panny Marie slavila nádherná poutní mše svatá. I přes menší nejasnosti s počasím jsme se přece jen rozhodly na pout' vypravit. Setkaly jsme se v Útěchově, odkud jsme putovaly lesem. Procházka byla příjemná a dobře jsme ji i s kočárky zvládly. Cestou nás míjeli i další poutníci putující na slavnost. Na Vranově se k nám pak připojili i další kamarádi z našeho společenství. Ostatní, kteří s námi nebyli v bazilice přítomni, byli alespoň v našich srdcích. Mši svatou v přeplněné bazilice sloužil o. Petr Havlát. Vyzdvihl několik předností Panny Marie, snažil se nám připomenout Marii jako naši matku, přímluvkyni a ochránkyni. Zaujala mne myšlenka (trošku přeneseněji ji zkusím vyjádřit) - Nikdy se nestydte za svou nebeskou Matku. Miluje vás vroucí láskou - jako vaše pozemská maminka i ona chce pro vás jen to nejlepší. Musím se přiznat, že dříve jsem k Panně Marii neměla tak blízko jako teď, kdy na mne doma spoléhá malý človíček. A já teď naopak stále častěji spoléhám na rady a přímluvy Nebeské Matky :)

Za vydařenou pout' moc děkuji nejen Panně Marii a maminkám, které se mnou putovaly, ale i těm, které na nás vzpomínaly, i vám všem, kteří na nás pamatujete ve svých modlitbách.

Upřímné díky :)

Topení prasat

Jistě znáte text z konce osmé kapitoly evangelia sv. Matouše, jak Pán Ježíš při cestách kolem Genezaretského jezera přišel do gadarenské krajiny, potkal dva nebezpečné posedlé, co bydleli v jeskynních hrobech, a vyhnal z nich zlé duchy. Démoni se napřed bránili a Ježíš je pak na jejich žádost poslal do stáda prasat. Jestli si vzpomínáte jen matně, doporučuji si teď úryvek přečíst, aby se vám vybavily souvislosti (Mt 8, 26-34).

Mně toto místo v textu vždy připadalo jako hodně akční a u svého konce také trochu legrační, ale nějaké závěry jsem odtud nevyvozoval. Dnes ráno při čtení u snídani na text zase přišla řada.

Pán Ježíš zde vystupuje jako vítěz nad zlem a temnými silami. Poté, co na povel utišil bouřící živly na jezeře, dostává se do zápasu se zloduchy.

Poráží nejprve neosobní zlo rozbouřeného moře, které pro Izraelity symbolizovalo oblast zla, hrozby pro člověka, sídlo obludy Leviatana atd. Následuje druhé kolo boj s osobním zlem v podobě duchů. Ti v Ježíšovi (na rozdíl od Izraelitů) bezpečně poznávají Božího Syna a vzpouzejí se. I druhé kolo má stejného vítěze. Třetí kolo je na pohled nezřetelné. Duchové opouštějí posedlé lidi a odcházejí ze scény ve vepřích. Zdivočelé stádo se vrhá do vln, zvířata hromadně tonou. Kruh se uzavírá - zlí duchové dělají velké pozdvižení a končí tam, kde je jejich symbolický rajón. Pasáci vepřů volí opačný směr než jejich svěřenci a běží do města. Scéna jak ušitá pro akční film.

Nastává krátká chvíle klidu vhodná pro shrnutí a vyhodnocení událostí. Pán Ježíš nezpochybnitelně uplatňuje svoji božskou moc. Ovládá živly, vítězí nad zlými duchy, ti jako vedlejší účinek berou s sebou a při odchodu likvidují další zlořád a ohavnost stádo nečistých zvířat, která jsou pro Izraelce zdrojem hanby, pokušení a hříchu nedovolené potravy. Znesvěcují totiž zemi i lidi. V souhrnu je to Pánův naprostý úspěch, porážka zla, obnovení řádu, klidu a čistoty, odstranění lidského utrpení. Ale...

Nastává čtvrté kolo zápasu. Městská delegace (možná dokonce plenární městské shromáždění) přichází říct Ježíšovi, aby jim dal pokoj a vypadl odtud. Dělají to slušně, diplomatically, protože ve vzduchu jako kdyby ještě doznívala ozvěna křiku duchů a jekotu stáda. Cítí, že s Ježíšem si nemohou zahrávat. Buď jak buď, mocný prorok, vítězící nad zlem, ale způsobující ztrátu (špinavého) majetku, je obecně nežádoucí. Tak jako Jeruzalém ani toto město nepoznalo okamžik svého navštívení, když k němu největší Král osobně přichází a přináší vysvobození. ►►

►►► Ano, ano. Můžu se pchoršit a spravedlivě rozhořčit nad všemi těmi hlupáky. Místo aby se radovali, že vidí zázraky a padli před Ježíšem na zem, děkovali mu, prosili ho, aby zůstal a pomohl jim vypořádat se s dalšími neřády místo toho všeho ho posílají pryč. Ale nechovám se já úplně stejně? Například co když mi některé vnější události zabrání v mých pochybných aktivitách? Raduji se a děkuji Pánu, že mi tím vlastně pomohl?

Když mi večer při práci na počítači zazvoní nastavený budíček (vlastně usínáček) v telefonu, že je konec světských aktivit a je čas jít spát, obvykle mám chuť na mobil šlápnout nebo ho někam mrštit. Jak to, že se netěším? Vždyť modlitbu a čtení Bible jsem si dal jako povolené činnosti po večerce, čekají teď na mne a nic lepšího si ani nemůžu přát. Jak to, že mi neposkočí srdce radostí?

Mám zkušenost, že když poslechnu signál a udělám, co mám, tak:

- nebude průšvih z toho, že jsem nestihl dodělat nutné věci, které mi ještě zbývají (je to zázrak, opravdu to funguje);
- co na sílu konám po večerce pro svoji zábavu nebo ješitnost, se pokazí a nebude stát za nic, jen promarním čas;
- když dokážu dát přednost Pánu Ježíši před činností, na kterou se těším, ale která je jen pro moje uspokojení, stává se občas, že pak on naplní ten čas nevypověditelným způsobem.

Ach jo. Je po večerce. Jdu topit svá prasata a vůbec z toho nechci být smutný...

JS

Deset vyznání

Nedávno jsem se dočetl v Katolickém týdeníku (č.31), že olomoucká herečka Martina Pavlíková již od roku 2007 organizuje „Pěší poutě za umělce“. Podle slov organizátorky je „Vlastní putování úžasné: denně namáhavá chůze, mše svatá, nějaké umění koncert, promítání, přednáška. A hlavně to společenství, které člověka doslova nese. Letos se na červencovou pouť sjeli účastníci z Česka i ze Slovenska. Cílem několikadenního putování byla Hora Matky Boží v Králíkách.

Již v totalitním společenském režimu se o několika známých osobnostech šeptalo, že jsou věřící. O Josefu Kemrovi, herci Národního divadla se vědělo, že jezdí ve svém trabantíku do Jižních Čech, kde opravuje kapličky a Boží muka. Nebo člen ND Radovan Lukavský, recituje verše režimem totality nežádoucího básníka Jana Zahradníčka, či dirigent Dr. Václav Smetáček musel pro své přesvědčení odejít dirigovat z Prahy na Slovensko. Jen nejbližší přátelé brněnského scénografa a malíře Milana Zezuly z Divadla bratří Mrštíků věděli, že vyznává pravoslaví a nosí v aktovce Písmo svaté. Svým přátelům k jmeninám maluje na sklo jejich svaté patrony. Takové to bylo před dvaceti roky.

Dnes se přiblížil předvánoční čas a s ním starosti, jakým dárkem uděláme radost svým blízkým. Nedávno jsem četl knížku rozhovorů novinářky Šárky Kašpárkové „DESET VYZNÁNÍ“, vydanou Karmelitánským nakladatelstvím. Nemohl jsem se od ní odtrhnout. Autorka v ní zaznamenala své rozhovory s deseti známými osobnostmi české kultury na téma praktického života křesťanů v naší společnosti. Nezpovídá jen populárního herce a

moderátora Marka Ebena, již zmíněného Radovana Lukavského nebo nedávno zesnulého pěvce Eduarda Hakena. Novinářka hovoří i s televizním režisérem, nedávno osmdesátiletým, Františkem Filipem, tvůrcem takových seriálů, jako např. „F.L.Věk“ nebo „Cirkus Humberto“, či řady kolem šesti set různých videoprojekcí. V televizním pořadu „Uchem jehly“ v neděli 31.7. na otázku moderátora evang. faráře Pavla Klineckého, kolikrát za život vynechal nedělní bohoslužbu, odpověděl režisér, že od dětství v Písku pouze jedenkrát, shodou okolností v Jeruzalémě. Jinou neděli se v témže pořadu přiznal jazzový muzikant z Brna Ladislav Kerndl, že za své uzdravení z rakoviny vděčí nejen lékařům, ale hlavně Pánu Bohu. Za uchování života po těžké, téměř smrtelné autohavárii vděčí za modlitby neznámých obdivovatelů i slovenský herec Marian Labuda, nebo po tříměsíčním komatu a několikaměsíčním léčení herec Jan Potměšil, pohybující se na vozíku v krimiseriálu „EDEN“. Že byla hluboce zbožná i herečka starší generace Marie Rosůlková, to se všeobecně vědělo. O své víře a síle modliteb nejen za své nejbližší, hovořila s novinářkou i současná herečka Libuška Šafránková, pocházející ze Šlapanic. Byla jí dána milost v duchu spatřit zástup bezejmenných duší v očistci všech generací, čekající na přímluvné modlitby nás žijících. Od té doby nabízí herečka své modlitby Pánu, aby je směřoval těm, kteří je nejvíc potřebují. V „Deseti vyznáních“ se dočtete i o jiných.

Dnes žijeme ve svobodě Božích dětí. Snad je to jen „jistá cudnost“, bránící některým lidem hovořit o svém prožívání křesťanské víry. Proto mají smysl „pěší poutě“ nejen za umělce, ale za nás všechny. „Mohli jiní, mohly jiné můžeš i ty, Augustine“ (Karle, Maruš atd).

VÁM

Sto let básníka

Koncem letošního listopadu si připomeneme sto let od narození významného českého básníka, dramatika a překladatele Václava Renče. Narodil se 28. listopadu 1911 ve Vodochodech, převážnou část života však prožil v Brně a ve Fryštáku, kde má pamětní desku.

Když jsem s ním byl koncem padesátých let minulého století osobně seznámen, měl jsem již přečteno několik jeho dramát, mimo jiné: „*Marnotratného syna*“, „*Císařova mima*“, „*Barboru Celskou*“ a „*Černého milence*“. Dvě poslední veršované hry v režii režiséra Milana Páska hrála tenkrát činohra Zemského divadla na Veveří ulici. Básník byl tehdy dramaturgem divadla v Olomouci a zčásti i v Brně. Ochoťnický soubor Katolických tovaryšů, působících ve spolkovém domě na Příční ulici po roce 1948 přejmenovaný na Malé divadlo ZK Textiliana právě studoval Calderonovo mysterium „*Velké divadlo světa*“. Toto dílo, původně přeložené ze španělštiny Jaroslavem Vrchlickým, pro náš soubor dramaturgicky upravil a na inscenaci se podílel svými radami režiséru Františku Palčíkovi právě Václav Renč.

Ze zkoušek jsme měli společnou cestu domů a já ji využil k tomu, abych se panu doktoru Renčovi svěřil se svými literárními pokusy. Právě jsme míjeli budovu Univerzitní knihovny, když se mne básník zeptal, jestli vím, kolik je v té knihovně uloženo knih. Samozřejmě, že jsem neměl ani tušení, nicméně otázka tazatele měla jiný smysl: „*Až budete něco psát, pište jen o tom, o čem si myslíte, že ještě napsáno nebylo, a že to, co píšete, nemůže napsat nikdo jiný.*“ Tehdy jsem této šalomounské radě vůbec nerozuměl. Trvalo nějakou dobu, než jsem pochopil, co mi tehdy chtěl básník Václav Renč říci.

Premiéra „*Velkého divadla světa*“ se konala začátkem roku 1951, ale měla jen několik repríz. Brzy nám hru komunisté zakázali, nemohli trpět, abychom diváky ovlivňovali křesťanským pohledem na stvoření světa a Božím hodnocením života lidí na zemi.

V témže roce byl básník Václav Renč zatčen a následně roku 1952 odsouzen coby „agent Vatikánu“, v tzv. „Zelené internacionále“ na 25 let do žaláře. A ve vězení napsal svou nejznámější poemu, velepíseň o Panně Marii „*Popelku Nazaretskou*“. Propuštěn byl na hlídanou svobodu roku 1962, ovšem bez možnosti veřejně publikovat. A tak si lidé „*Popelku*“ sami opisovali. Jednu kopii mi básník věnoval s podpisem. Existenčně mu přátelé pomáhali zadáváním překladů. Pro Milana Páska, ředitele a režiséra Divadla bratří Mrštíků pořídil překlad několika Shakespeareových děl. Později brněnské divadlo uvedlo i vlastní Renčova dramata: „*Královské vraždění Polonius*“ a „*Hoře z návratu*“. Tam se básnickou formou o návratu Marca Pola z cest, vyrovnává dramatik s problémem svého vlastního osudu po návratu z vězení do společnosti. Ale komunisté nezapomínají. Třeba tím, že jeho tři potomci mají problémy se studiem. Nicméně časem se jejich umělecký talent prosadil. Dcera Zuzana je básnířkou a píše zejména pro děti, syn Ivan a vnuk Filip jsou filmovými režiséry a herci, syn Jan Václav je hudebním skladatelem. I dalších šest básnickových vnoučat umělecky tvoří.

Hloubku zbožnosti a víry v Boha Václava Renče poznáme, nalistujeme-li si v Kancionálu jeho texty k písním: „*Tichá noc, svatá noc*“ (224), nebo „*Blíž k Tobě, Bože můj*“ (901). Básnický výstižná je i křížová cesta (O74), zhudebněná Iljou Hurníkem. Radím si tyto básně přečíst a meditovat je. Tak nejlépe uctíme památku jednoho z nejniternějších českých katolických básníků, kterého Pán povolal na věčnost 30. dubna 1973. Tam jej jistě, po životě plném bolesti, vzala do náruče Popelka Nazaretská.

Tělesné pozůstatky básníka Václava Renče čekají na své oslavné vzkříšení na Královopolském hřbitově.

Vám

JOSEF 2.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE

TEXT A OBRÁZKY K. S.

Jeho vlastní bratři Josefa prodali do otroctví. Dostal se až do Egypta kde sloužil Putifarovi, úředníkovi samotného faraona.

PUTIFAR SI NOVÉHO OTROKA TOLIK OBLÍBIL, ŽE HO USTANOVIL SPRÁVCEM VE SVĚM DOMU A SVĚŘIL MU VŠECHNO CO MĚL.

JOSEF BYL KRÁSNÝ A PUTIFAROVA ŽENA SE DO NĚJ ZAMILovala...

...ALE ON CHTĚL BÝT DOBRÝM SLUŽEBNÍKEM SVĚHO PÁNA A ODMÍTAL JI.

PUTIFAROVA ŽENA SE NA NĚJ ROZZLOBILA A POMLUVILA JOSEFA U SVĚHO MANŽELA.

PUTIFAR SE ROZZUŘIL A DAL JOSEFA VSADIT DO KRÁLOVSKÉHO VĚZENÍ

... POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ ...